

BEMUTATÓK

2015/2016-os évad

NAGYSZÍNPAD

Szarka Tamás: ÉDEN FÖLDÖN (Hanyi Istók legendája) – zenés fantasy – Bemutató: **2015. szeptember 25.**

Koreográfus-rendező: **Bozsik Yvette**

Szereplők: **Farkas Dénes, Tompos Kátya, Schnell Ádám, Olt Tamás, Tóth Auguszt, Trokán Anna m.v., Varga József, Vati Tamás m.v., és a Bozsik Yvette Társulat táncosai**

Ma már meglehetősen süketek vagyunk, pedig az erdőben, a tóparton a mai napig létezik ez a zene: a madarak és a vízi állatok csodálatos éneke.

„A műzenéjét és szövegét Szarka Tamás, az 1983-ban létrejött Ghymes zenekar alapítótagja írta. Az együttes világszerte ismert eredeti stílusa nagyrészt az ő népzenei alapú szerzői zenéjéből és irodalmi értékű szövegvilágából született. E legújabb darabjának születéséről így vall: „A rádióban hallottam két éve egy riportot: Hanyi Istók legendájáról beszéltek, akit a Király-tó lánkjában, Kapuvár környékén találtak a 18. században. Megragadott a talált fiú legendája, amely legenda szinte a világ minden táján felbukkan: a legismertebb nyilván az indiai Maugli története. A csoda ezekben a történetekben, hogy az ember valójában mi mindenre képes. Istók is hosszú éveken keresztül megélt kint a lánkjában, ruha nélkül. Állítólag hódok nevelték, és a hódvárban meleg van télen is. A *Dzsungel könyvétől* annyiban különbözik ez a történet, hogy a lánkot, ezt az édenkertet az ötvenes években lecsapolták, és ez a csodálatos flóra és fauna megszűnt, egyik pillanatról a másikra. Alapvetően először az a hangkulissza jelent meg előttem: az a rengeteg madár, aki itt énekel. Ma már meglehetősen süketek vagyunk, pedig az erdőben, a tóparton a mai napig létezik ez a zene. Én, mint zenész meghallottam. És meggyőződésem, hogy itt a Nemzetiben a plüss-székek között érdekesen fog felhangzani ez a zenekar: a madarak és a vízi állatok csodálatos éneke.”

Próbáljuk az utánozhatatlant utánozni, végeredményben az egész táncművészet ezen alapszik.

Bozsik Yvette koreográfus számos mesét vitt már színre (*Rozsda lovag és a kísértet, Csillagokkal táncoló kőjót, Péter és a farkas, stb.*). Szándéka szerint a mozgással és a látvánnyal most leginkább a fantasy műfajához közelítő világot fog megteremteni a színpadon. „A civilizáció és a természet összecsapásáról van szó a darabban, és ezt nekem a rendezésben a mai korra kell leképeznem. A mostani gyerekeknek már teljesen mást jelent minden, mint a 18-dik században. A civilizáció, amit ott még egy vár testesített meg, az előadásunkban egy cyber-világként jelenik meg, ahol a szöveget nem érteni, az emberek furcsa nyelven beszélnek. Ez Istók számára, aki a természetben nőtt fel, idegen és félelmetes. Az első felvonásban azt az érzetet kell keltenünk, mintha a természetet szemlélnénk. A szakralitás, az összimbólumok megjelenése fontos. Az állatok esszenciáját kell megragadnunk, nem lehet a mozdulataik pusztán utánzásával megjeleníteni őket, fel kell fedni a bennük lévő költészetet. Próbáljuk az utánozhatatlant utánozni, végeredményben az egész táncművészet ezen alapszik. Az előadás második részében több humorforrás van, az életnagyságú játékok meglevenedése remek lehetőség. Schlemmer-féle mechanikus balett, amit egyébként nagyon régóta szeretek, de még soha nem alkalmaztam. Két felvonás teljesen két táncnyelv, de lesz persze keveredése is a kettőnek a lakodalomban, ahol bejönnek majd az első felvonásbeli békák és kígyók, az egész, akár egy Bosch-festmény víziója. A két világ összecsap, találkozik, a végén már szinte senki nem tudja ki kicsoda.”

Carlo Gozzi: A SZARVASKIRÁLY – komédia – Bemutató: **2015. október 16.**

Rendező: **Alexander Morfov**

Szereplők: **Blaskó Péter, Trill Zsolt, Söptei Andrea, Szűcs Nelli, Rác József, Tóth László, Újvári Zoltán, Kristán Attila**

A 18. század egyik legismertebb olasz színműírójának, Carlo Gozzi-nak a népszerűsége a maga korában vetekedett Goldoni-éval, ám műveinek igazi jelentőségét csak a 20. század elejének újító művészei ismerték fel: Puccini

dolgozta fel például a Turandot, Prokofjev pedig A három narancs szerelmese c. színdarabját. Gozzi egyik legszórakoztatóbb, ugyanakkor legtitokzatosabb műve A szarvaskirály, amely leginkább egy felnőtteknek szóló mese. Egy olyan példázat, amelyben a commedia dell'arte harsány humora ötvöződik a misztikum rejtélyességével, a szerelem profán és emelkedett formája élet és halál, fiatalság és öregség mezsgyéjén egyensúlyoz, egyúttal a darab sokszínű, parádés szereplehetőségeket kínál a Nemzeti Színház társulata számára. Alekszandar Morfov, a neves bolgár rendező, a szófiai Ivan Vazov Nemzeti Színház igazgató-művészeti vezetője, játékos humoráról és filozofikus képzettársításairól ismert alkotó, aki igényes művészetével képes megszólítani a közönség szélesebb rétegeit is. Két sikeres vendégelőadását - Molière Don Juan-ját és Shakespeare Vihar-ját - már élvezhette a Nemzeti Színház közönsége az első két MITEM találkozón, így a A szarvaskirály esetében is népszerű, elgondolkodtatóan szórakoztató produkcióra számíthatunk.

AZ ÖREG ÉS A TENGER – Hemingway: Az öreg halász és a tenger című műve nyomán

Bemutató: **2015. november 23.**

TÖRŐCSIK MARI 80

Rendező: **Anatolij Vasziljev**

Egy különleges, varázslatos színházi este a magyar színház élő legendájával, Törőcsik Marival. Művészi pályájának egyik legfontosabb rendezője, az orosz színház kiemelkedő alkotója, Anatolij Vasziljev egy gazdag és fordulatos élet összegzését viszi a színpadra a világhírű amerikai író, Ernest Hemingway kultikus elbeszélése nyomán. Törőcsik Mari egyszemélyes, mégis korokat és földrészeket, örömeket és tragédiákat felölelő monológjában a tenger, a küzdelem, a túlélés és az akarat mind egy igazi, nagyformátumú művészsors metaforáivá válnak, és ezeken keresztül a nézők számára is átélhetővé, átérezhetővé válik a 20. század egyik legjelentősebb magyar színésznőjének élete. Anatolij Vasziljev, a misztériumok nagy mestere olyan nagyszínpadi látomásba illeszti Törőcsik Mari megrendítően szép, humorral is fűszerezett lírai önvallomását, amely méltó ajándék lesz a közönségnek a Nemzeti Színház 80. születésnapján, 2015. november 23-án.

SZINDBÁD – Krúdy Gyula regénye alapján – Bemutató: **2015. december 18.**

Rendező: **Vidnyánszky Attila**

Szereplők: **Mátray László, Udvaros Dorottya, Bánsági Ildikó, Nagy- Kálózy Eszter, Nagy Mari, Tóth Augusztina, Szűcs Nelli, Szarvas József, Bodrogi Gyula, Reviczky Gábor, Farkas Dénes, Tóth László, Varga József, Kakasy Dóra m.v.**

Krúdy Gyula olyan író, akinek rajongói, „ízelve élvezői” vannak, akik újra meg újra olvassák oldalait, idézik mondatait. S mindezt úgy, ahogy maga az író is ízlelgette az életet, annak minden kínálatával. A magyar prózastílus egyik legnagyobb mestere úgy, és olyan tempóban írt, ahogy, és amilyen intenzitással az ahhoz szükséges élményalapot magába fogadni tudta – és ahogyan e „megélés”, hősein keresztül, hozzánk vissza is került.

„A lélek – írja Krúdy – észrevétlenül és tudatlanul komponál meséket, melyekből, mint földöntúli zene csendül elő a hullámmormolás, a nyírek susogása és a víz felől kerekedő esti szellő danája...”

Igen, különösen Szindbád, az Ezeregyéjszaka meséiből kölcsönzött hős vándorlásainak színtereihez illenek az ilyen lírai hangulatok. Maga az írói lélek szövődött talán hasonló, finom anyagból, mely saját lényén áteresztve az időt, egy másfajta, visszahozható múlandóságot volt képes produkálni. Nála a „toronyórák is olyan időt mutatnak, amilyen talán soha sincs...”

Ilyen, színes, mégis homályos és mesészerű közegekben utazik, vándorol Szindbád, helyeknek, okafogyott célok és emlékeknek adva új értelmet. Ha végignézhetnénk útjai térképén, egy „áldott rendetlenségnek” lehetnénk szemtanúi, melyben a dolgok úgy találják meg a helyüket, hogy közben állandóan keresni kell őket. És ettől kezdve

az olvasót, a nézőt is megkísérti a saját mélységeibe történő utazás, mely nem rejt különösebb veszélyeket és kései rádöbbenéseket, inkább szemérmesen kitarulkozik, ahogy egy-egy felidézett asszony régi szerelme adhat reményt a további vándorláshoz.

Kisvárosok terei, régi fogadók, bennük régi emberekkel: gazdákkal, szolgabírókkal, kóklerekkel és titkon adakozó asszonyságokkal, pénztelen és fejfájós másnap reggelek új reményekkel – mindezek a „kihagyhatatlan” dolgok, itt, egyedül csak Szindbád, a hajós képzeletén áttűnve jelenhetnek meg nekünk, hogy úgy fedezzük fel őket újra, mint halhatatlan ismerősöket. Mert a titok maga soha nem titkolózik, inkább vall magáról, ha felfedésére méltó gazdára lel. E kegyben részesült Szindbád is, aki annyi férfi és nő mellett, főleg a lélek rejtélyeinek barátja volt, akárhányszor, felfedezni a múlt porladó örömét, az ízesen elmesélhető emlékek útjára lépett.

Vörösmarty Mihály: CSONGOR ÉS TÜNDE – színjáték – Bemutató: **2016. március 11.**

Rendező: **Vidnyánszky Attila**

Szereplők: **Fehér Tibor, Nagy Mari, Szűcs Nelli, Szarvas József, Blaskó Péter, Reviczky Gábor, Újvári Zoltán, Tóth Augustza, Olt Tamás, Rácz József, Bakos-Kiss Gábor**

Vörösmarty nem láthatta színpadon 1830-ban, épp harminc éves korában írt színjátékát, a Csongor és Tündét. 1879-ben, halála után 24 évvel, Paulay Ede rendezte meg először az akkori budapesti Nemzeti Színházban. Pedig Vörösmarty ezt a művét első pillanattól színpadra szánta, sajátos jegyekkel rendelkező magyar drámairodalom megteremtésének igényével. Vörösmarty költői alkatának eredendően drámai a karaktere: a fékezhetetlen őserő és a romboló ösztönt uralni képes művészi tudatosság feszültsége, a tökély lázálma és a formaképzés fegyelme. „Nála a romantika nem a szertelenségek hajszolását jelenti, hanem az Ázsiából szakadt magyar fajtának önmagára ébredését, az európai és idegen kultúrák által tudat alá temetett színpompás fantáziának vulkanikus, sőt merném mondani tragikus végű kitörését.” – írja Németh Antal, aki a Nemzeti Színház igazgatójaként 1935-44 között háromszor is megrendezi a Csongor és Tündét. Ma már drámairodalmunk alapművei közé soroljuk, színházaink műsorán folyamatosan szereplő alkotás. Az előadások stílusa korszakról-korszakra változik, mesei ábrázolástól posztmodern kompozíciókig. A Csongor és Tünde színpadra állítása próbatétel elé állítja a színházművészeket, megtalálni azt a kortárs színpadi formát, ami méltóképpen és szenvedélyesen közvetíti ezt az ősi mitológiából szőtt többdimenziós tündérmesét a boldogságkeresésről. Hol a boldogság? Vörösmarty költői válasza erre a kérdésre: a rideg, szomorú, gyászos éjben „ébred maga van csak az egy szerelem.” A szerelem, amely Németh Antal szerint a világmindenséget mozgató ősergia: „A szerelem Vörösmarty megfogalmazásában többet jelent, mint a nőnek és a férfinak a kapcsolatát, többet, mint a valóságnak és az ideálnak egymás iránti örök nosztalgiáját. A szerelem a napfény, mely leárad erről a csodálatos égitestről a földre és virágruhába- öltözteti azt és a szerelem a felhő és az eső, amely megtermékenyíti a szárazföldeket, kenyeret ad a dolgozónak és italt a szomjazónak. Szerelem a világosság, amelynek apollói fénye mellett magamévá teszem a világ dolgait és szerelem a sötétség, amelynek kitapinthatatlan homályában a tudatom alól belém jönnek ismeretlen erők és titokzatos hatalmak. Szerelem az emberi nevetés, amellyel testvérvé leszek a másik embernek és szerelem a sírás, amellyel sorsom eggyé válik a másik ember sorsával. Szerelem a két ölelő karom, amellyel magamhoz ölelem a világot és szerelem az öklöm, amellyel belesújtok a világ arcába, mert ki akarom tépni magamat belőle. Egyetlen szóval így is mondhatnám: a szerelem maga az élet.”

Edmond Rostand: CYRANO DE BERGERAC – színmű – Bemutató: **2016. május 13.**

Rendező: **David Doiasvili**

Szereplők: **Fehér Tibor, Farkas Dénes, Udvaros Dorottya, Nagy-Kálózy Eszter, Söptei Andrea, Tompos Kátya, Nagy Mari, Horváth Lajos Ottó, Kristán Attila, Olt Tamás, Rácz József, Schnell Ádám, Szarvas József, Tóth László**

Krúdy Gyula olyan író, akinek rajongói, „ízelve élvezői” vannak, akik újra meg újra olvassák oldalait, idézik mondatait. S mindezt úgy, ahogy maga az író is ízlelgette az életet, annak minden kínálatával. A magyar prózastílus egyik legnagyobb mestere úgy, és olyan tempóban írt, ahogy, és amilyen intenzitással az ahhoz szükséges élményalapot magába fogadni tudta – és ahogyan e „megélés”, hősein keresztül, hozzánk vissza is került.

„A lélek – írja Krúdy – észrevétlenül és tudatlanul komponál meséket, melyekből, mint földöntúli zene csendül elő a hullámmormolás, a nyírek susogása és a víz felől kerekedő esti szellő danája...”

Igen, különösen Szindbád, az Ezeregyéjszaka meséiből kölcsönzött hős vándorlásainak színtereihez illenek az ilyen lírai hangulatok. Maga az írói lélek szövődött talán hasonló, finom anyagból, mely saját lényén áteresztve az időt, egy másfajta, visszahozható múlandóságot volt képes produkálni. Nála a „toronyórák is olyan időt mutatnak, amilyen talán soha sincs...”

Ilyen, színes, mégis homályos és meseszerű közegben utazik, vándorol Szindbád, helyeknek, okafogyott célokra és emlékeknek adva új értelmet. Ha végignézhetnénk útjai térképén, egy „áldott rendtelenségnek” lehetnénk szemtanúi, melyben a dolgok úgy találják meg a helyüket, hogy közben állandóan keresni kell őket. És ettől kezdve az olvasót, a nézőt is megkísérti a saját mélységeibe történő utazás, mely nem rejt különösebb veszélyeket és kései rádöbbenéseket, inkább szemérmesen kitarulkozik, ahogy egy-egy felidézett asszony régi szerelme adhat reményt a további vándorláshoz.

Kisvárosok terei, régi fogadók, bennük régi emberekkel: gazdákkal, szolgabírókkal, kóklerekkel és titkon adakozó asszonyokkal, pénztelen és fejfájós másnap reggelek új reményekkel – mindezek a „kihagyhatatlan” dolgok, itt, egyedül csak Szindbád, a hajós képzeletén áttűnve jelenhetnek meg nekünk, hogy úgy fedezzük fel őket újra, mint halhatatlan ismerősöket. Mert a titok maga soha nem titkolódik, inkább vall magáról, ha felfedésére méltó gazdára lel. E kegyben részesült Szindbád is, aki annyi férfi és nő mellett, főleg a lélek rejtélyeinek barátja volt, akárhányszor, felfedezni a múlt porladó örömét, az ízesen elmesélhető emlékek útjára lépett.

■ GOBBI HILDA SZÍNPAD

Vladislav Vančura: SZESZÉLYES NYÁR – Bemutató: **2015. december 12.**

Rendező: **Galambos Péter**

Szereplők: **Horváth Lajos Ottó, Schnell Ádám, Újvári Zoltán, Söptei Andrea, Fehér Tibor**

„Olaszországban tulajdonképpen egészen mindegy, kik vannak uralmon, és milyen eszmék nevében kormányozzák a népet. A politika csak a felszínt érinti, a nép, a vegetatív, tengerszerű olasz nép csodás passzivitással hordozza hátán a változó időt, és nem vállal közösséget nagyszerű történelmével. (...) Már a köztársasági és császári Róma is óriási gesztusaival, hősiességével és disznóságaival csak a felszín férfias színjátéka, néhány zseniális színész magánügye volt (...), és ezalatt az olaszok nyugodtan ették a tésztát, dalolták a szerelmet, és nemzették megszámíthatatlan ivadékaikat.” – Szerb Antal: Utas és holdvilág

Vladislav Vančura festőnek készült, és orvos lett. Később íróként, rendezőként és forgatókönyvíróként kezdett dolgozni. Vančura a két háború közti cseh irodalom nálunk kevésbé ismert, de annál jelentősebb alakja: a költői-realista cseh irodalom, a hrabali-világ és a cseh írói és filmes újhullám is az „ő köpönyegéből bújt elő”.

Vančura legnépszerűbb kisregénye a Szeszélyes nyár.

Krokovy Vary „fürdőváros” unalmas nyári nyugalma egy vándor bűvész- kötéltrancos és a gyönyörű, fiatal segédje, Anna megérkezése kavargatja fel. A csendes napokon egymást emelkedett stílusú csipkelődéssel szórakoztató három jó barát életét megbotlygatja a cirkuszosok érkezése.

A költői lelkületű kanonok, az anekdotázó őrnagy és a filozofáló fürdőmester egy pillanat alatt beleszeret a szépséges Annába, és mindhárman megpróbálják meghódítani. A fürdőmester elhanyagolt felesége, Katerina pedig a bűvész bűvkörébe esik.

Mintha a szabadság istene és istennője jelenne meg a városkában, ahol megállt az idő:

mind a három férfi szeretné magának Annát, még ha ez végül testi-lelki sebesülésekbe is kerül, Katerina még oda is költözik a cirkuszos kocsihoz, de a mutatványos élet közéről már nem olyan vonzó. A szabadság fárasztó és veszélyes.

Három nap és három éjszaka története, mint a mesében – csak éppen közben lezajlik húsz év viharos cseh történelme 68-tól a bársonyos forradalomig. Hőseink számára mintegy háttérzajként, rádióból és tévéből, zenékben és dokumentumokban szűrődik csak be a külvilág és a történelem, amiről nem vesznek tudomást.

-

Három nap és három éjszaka kalandjai után ismét helyreáll a csönd és a nyugalom, mert a negyedik nap reggelén már csak hűlt helye van a cirkuszos kocsinak... Minden marad a régiben. Vagy talán mégsem egészen? ...

ANTONIN: Nos, nézzék, uraim. A távolság mércéje a bolyongás. A bőség az éhség, és a játék szüli a tettet. Mert ön, őrnagy, nem gondolja, hogy mindaz, ami létrejön, oly játékos és merész elmék szüleménye, melyeket sem könyvek, sem más hasznosságok nem foglalkoztatnak, és így ráérnek meglepő sorrendbe rakni a dolgokat.

KANONOK: Figyelem, Antonin, hogyan változik a jelleme. Hát mégiscsak elismeri a költészet hasznos voltát.

ANTONIN: Hogy én, kanonok? Ezt azért mégsem. Semmi hasonló nem áll szándékomban.

-

ANTONIN: Igen. Anna e nemes produkciójával, bemutatva az izomszálak feszülésének és összehúzódásának mechanizmusát, vigasztaló képét nyújtja azon akcióknak, amelyek a színház gyökerét képezik, dicsérve velük Istent, ki a testet saját mására alkotta meg.

6 – Csehov A 6-os számú kórterem című novellája alapján – Bemutató: **2016. február 27.**

Rendező: **Sardar Tagirovsky**

Szereplők: **Mátray László, Farkas Dénes, Bánsági Ildikó, Horváth Lajos Ottó, Tompos Kátya, Schnell Ádám, Varga József, Tóth László, Béres Miklós m.v.**

Sardar Targirovsky több előadást létrehozott már Budapesten a Laboratorium Animae független társulattal. Jelenleg Marosvásárhelyen Bocsárdi László rendező osztályában harmadéves hallgató. A sepsiszentgyörgyi Tamási Áron Színházban rendezett Csehov: Meggyeskert című előadását beválogatták a 2015-ös POSZT versenyprogramjába. A Nemzeti Színházban „6” címmel bemutatásra kerülő előadását az ifjú alkotó a következőképpen ajánlja:

„Csehov drámáiból könnyű múzeumot vagy mai szórakozóhelyet építeni. A cél nem lehet egyik vagy másik. Csehov világa megmutatja azt a 19. századot, ami magában hordozta annak a folyamatnak a kezdetét, ami a ma élő emberek természettől való elszakadásához vezetett. Az átláthatóság, a kontroll, az ellenőrzés vált elsődlegessé a múlt századfordulón, az ember és a világ megfigyelése pszichológiailag, biológiailag, iparilag feljogosított bizonyos embereket a hatalommal való visszaélésre, nagyobb méreteket kezdett ölteni a közöny és a magány. Mára, másfél évszázad után az emberek jelentős része eljutott oda, hogy az emlékek és az álmok ereje és működtetése nagymértékben csökkent, kevésbé lett fontos a közlés, a metafizikai kommunikáció, az álmokkal való kapcsolódás, a tudatalatti érzetek kibontása. Ez a folyamat nem csupán tragédia, hanem szükségszerű „fejlődés”, bármennyire is fájdalmasak a részletek. Csehov A 6-os számú kórterem című novellájában felfedezhetjük azt a helyet, ami állítólag rosszabb a pokolnál. Egy elmegyógyintézet egy társadalomban mindig arról szól, hogy valakik a többséghez képest „állítólag” nem normálisak. Az számít nem normálisnak, aki kiszámíthatatlan. És persze ott van a pakliban az is, hogy kiszámíthatatlan az, hogy mikor lesz valaki kiszámíthatatlan. Kiszámíthatatlan a beszámíthatatlan. Veszélyesebb a kiszámíthatatlan és jámbor ember az érdekek szerint cselekvőnél?

A 6-os számú kórterem lehetősége ott van közöttünk: az utcán idegenek között, a baráti társaságokban, vendégségben közeli vagy távoli rokonoknál. A 6-os számú kórterem bennünk van. Menedékeket keresünk, olyan belső igazságokat, amelyekkel túlélhetjük a legnagyobb elmegyógyintézetet, amit világnak hívunk. Próbálunk gyógyítani, akár az orvos és ápolásra szorulunk, mint a beteg. Szükségünk van arra a játékra, amelyben eljátszhatjuk az emlékeinket és az álmainkat. Jól esik a fájdalom, ami pillanatokra kinyitja a szabadságot.” (Sardar Tagirovsky)

■ KASZÁS ATTILA TEREM

Bertolt Brecht: GALILEI ÉLETE (kísérlet) – Bemutató: **2016. március 20.**

Rendező: **Zsótér Sándor**

Szereplők: **Trill Zsolt, Törőcsik Mari, ifj. Vidnyánszky Attila, Kristán Attila, Trokán Nóra m.v., Mátyássy Bence**

Bertolt Brecht 1898. február 10-én született Augsburgban. Meghalt 1956. augusztus 14-én Berlinben. Költő, író, darabíró (ahogy magát nevezte), rendező, színházvezető, az epikus színház teoretikusa. Idegen pillantással tekintett a jól ismertre, szokatlannak mutatta a megszokottat, hogy ne vegyük természetesnek, amit természetesnek gondolunk, és öröknek, amit öröknek akarnak elhítni velünk.

Brecht talán legszemélyesebb darabja a Galilei élete. Mért? Mert Galilei a kíváncsiságot testesíti meg. „Tudnom kell.” – mondja kicsit szégyenkezve, védekezően, amikor éppen tönkreteszi a lánya boldogságát, és az inkvizíció tiltása ellenére újra kísérletezésbe fog, hogy bizonyítsa: a Föld forog a Nap körül. Személyes a „tudnom kell” gyötrelmes, és örömteli szenvedélye, a kételkedés saját eredményeiben is, a kísérletezés kudarcokkal teli hétköznapi robotja, a saját és mások életével való hazardírozás, a kisebb-nagyobb csalások, ravaszkodások és megalkuvások, és az ezekkel való szembenézés fájdalmas és kellemetlen józansága. És személyes az élet adta örömök tisztelete, legyen az evés, ivás, jó könyv, szép vers, új gondolat, a humor, bölcs irónia és a keserű önirónia.

A Galilein, mint majd minden darabján, folyamatosan dolgozott: 1938-1943, és azon is túl. Az utolsó változtatást Hiroshima után tette meg. Galilei tanítványával való utolsó beszélgetésében a „tudnom kell” következményeire kérdez rá. A tudósok, az írástudók felelősségére.

■ Külső helyszín – MEMENTO PARK (Szoborpark)

Szilágyi Andor: TÓTH ILONA – Bemutató: **2016. június**

Rendező: **Vidnyánszky Attila**

„1956. Tóth Ilonát, a budapesti Domonkos utcai kórház önkéntes vezetőjét letartóztatják.

1957. Sor kerül a forradalom utáni megtorlás legelső, egyetlen nyilvános perére, hogy a konszolidálódó kádári rendszer bizonyíthassa a világ közvéleményének: Budapest utcáin nem ártatlan fiatalok harcoltak Magyarország szabadságáért, hanem köztörvényes bűnözők gyilkoltak ártatlan kommunistákat. A Moszkva közvetlen irányításával megrendezett színjátékper a huszonnégy éves medika, Tóth Ilona beismerő vallomásával ér véget.” /Szilágyi Andor/

Vajon megpecsételhető-e egy szabadságharc ifjú résztvevőinek a sorsa azáltal, hogy az őket leverő hatalmi erőszak, utólag, erkölcsileg, majd mentálisan ellehetetleníti őket, ebből fakadóan elhítni bűnüket a közvéleménnyel, és halálbüntetést alkalmaz? Mennyire hathat ki egy ilyen ítélet az elítélt emlékezetére, és vajon ez az emlékezet milyen mértékben tükrözi az adott kor immoralitását és képmutatását? Nem hátborzongató-e az a tény, hogy kegyelet helyett, szennyel és mocsokkal illessük ártatlan áldozatok emlékezetét?

Csupán néhány kérdés, melyek mementóként, Tóth Ilona pere óta a fejünk felett lebegnek. És mellettük néhány kulcsszó, mint kirakatper, „megdolgozás”, beismerés, példastatuálás, kivégzés, nyilvánosság, besúgás, véres bosszú. A kérdésekre még nem született igazi válasz, a kulcsszavakhoz nincs megfelelő zár. Összevissza rendetlenségben röpködnek, s mi már lassan észre sem vesszük őket. De emlékeznünk kell, mert csak így menthetjük a menthetőt: saját jelenünk múltból fakadó létjogosultságát.

■ BAJOR GIZI SZALON

Fedák Sári - Szűcs Nelli önálló estje

Hoztam valamit a hegyekből - Mezei Mária - Tóth Augustza önálló estje

Halj meg, és nagy leszél – HOBÓ önálló estje

Mária testamentuma - Nagy Mari önálló estje

A műsorváltoztatás jogát az egész évad tekintetében fenntartjuk!

„Meghívjuk
egy utazásra!“

